

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 220.

Femte Sæssion.

67de Møde.

Mandagen den 16de Januar.

(Forts.)

Premierministeren (forts.): Imidlertid har han selv vist, at denne Garantie er overordentligt ringe; han har selv vist, hvorledes man næsten kan eludere denne Garantie ved at sammenkalde den ene ordentlige Forsamling strax eller ganske kort efter den anden, og altsaa kan det hændes, at en ny Forsamling ikke bliver Andet end en Gjentagelse af den forrige. Den ærede Taler har deraf udledt, at § 100 ikke heller saa meget kan genere Regjeringen, det vil jeg ogsaa tilstaa, og jeg troer, at de Bemærkninger, han har gjort om Maa den, hvorpaa man kunde benytte den, viste, at Gønnen ikke kan være meget stor, men der maa dog hengaae nogen Tid, og det forekommer mig ikke, at det i og for sig vilde have et saa godt Phyllognomie, at man sammenkalbte to ordinaire Rigsdage, bestaaende af een og samme Forsamling, saa hurtigt paa hinanden, saa at Bestemmelsen ikke fik nogen virkelig Betydning, og det har ogsaa noget, efter mit Begreb, baade Erættende og Stødende for det hele Folk, at der gjøres saa mange Bidløstigheder, der ikke føre til noget sandt Resultat. Jeg skulde derfor ogsaa uden Hensyn til, hvad Indflydelse paa tilkommende Grundlovsforandringer det vilde have, finde, at det i sig selv var ganske fornuftigt, allerede med Hensyn til at undgaae det Overflødige og i alt Fald lidet Nyttige, at gjøre den Forandring i § 100, som er foreslaaet. Jeg vil forøvrigt meget gerne indrømme, at en saadan Forandring vel ikke vil være noget væsentligt Bidrag til at tilveiebringe mellem Regjeringen og Rigsdagen, navnlig paa denne Rigsdag, en Over-

eenskomst som saa høiligt maa ønskes, men hvorfra vi nu staae saa langt tilbage; men jeg behandler de enkelte Dvæstioner, der opstaae med Hensyn til disse Spørgsmaals egen Væffaffenhed, og jeg forudsætter, at Noget endnu muligt kunde finde sig før eller under den 3die Behandling, hvorved det, som for Diebliffet synes at være en ikke synderlig virksom, men dog en i sig selv tjenlig Forandring, skulde faae en større Betydning, end det har nu, og derfor kan jeg for min Deel ikke Andet end ønske, at § 61 i det forelagte Udkast maa vedtages. Naar en æret Taler navnlig har omtalt den Forandring, der er foreslaaet i § 91 i Grundloven, for at man under vanskelige og farlige Forhold kunde tage de fornødne Foranstaltninger mod en oprørt Presse, saa maa jeg først bemærke, at dette Spørgsmaal i sig selv just ikke staaer i saa megen Forbindelse med § 100 eller med det Valg, man her skal træffe imellem Grundlovens § 100 og Udkastets § 61; men hvad der er yttret i den Henseende, er yttret med Hensyn til den af andre Folkethingsmænd udtalte Mening, at man kunde undgaae de Betænkkeligheder, som enkelte Paragrapher i Grundloven medføre, ved at hjemle temporair Ophævelse af visse Bestemmelser; det er der til, at de Udvalde, der ere faldne med Hensyn til denne Gjenstand, have Hensyn. Naar han forøvrigt mener, at Erfaringen skulde have vist, at man ikke behøver nogen Forandring i § 91, for at kunne iværksætte de fornødne Bestemmelser, som særegne Forhold kunne gjøre fornødne med Hensyn til Pressens Brug, og, naar han i saa Henseende paaberaaber sig de Bestemmelser, der ere givne, for at forhindre visse Meddelelser i de offentlige Tidender, saa maa jeg bemærke, at disse Bestemmelser laae ganske udenfor Grændsen af § 91; det var jo Straffe-